

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/40571 en AWB 06/40570 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 27 maart 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 juni 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om wijziging van de beperking van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 26 juli 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2007, verzonden op 28 maart 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

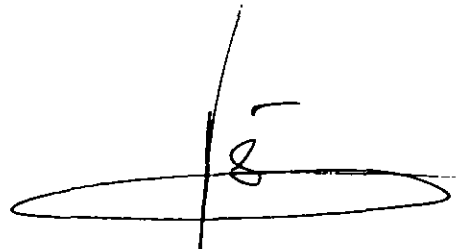
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 juli 2007

348-555.
Verzonden:

02 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 06/40571 (vovo) BEPTDN en AWB 06/40570 BEPTDN (beroep)

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 26 juli 2006.

Kenmerk: 0104.17.2127.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 11 januari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Eiser is bij besluit van 16 oktober 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' (hierna: amv), verleend met ingang van 18 april 2001, geldig tot 18 april 2002 en verlengd tot 18 april 2003.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 28 juni 2004 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser om wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' in de beperking 'voortgezet verblijf'.

Tegen het besluit van 26 juli 2006 is namens eiser op 21 augustus 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank en is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen. Aanvulling van de gronden waarop het beroep en het verzoek berusten heeft plaatsgevonden bij brieven van 19 september 2006 en 2 januari 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het verzoek.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 11 januari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. D.B. Deckers, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

Volgens verweerder komt eiser niet in aanmerking voor wijziging en verlenging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' in de beperking 'voortgezet verblijf'. De afwijzing is mede gebaseerd op het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 december 2004 inzake Angola. Daarnaast bestaat er geen aanleiding eiser in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning ingevolge het bepaalde in artikel 3.52 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000), aangezien de zijdens eiser in bezwaar aangevoerde omstandigheden ontoereikend zijn voor de conclusie dat van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet kan worden gevergd Nederland te verlaten. De inmenging in het privéleven van eiser is gerechtvaardigd in het belang van het economisch welzijn van Nederland.

Ten slotte is niet gebleken van zodanige feiten en omstandigheden op grond waarvan een beslissing overeenkomstig de beleidsregels zal leiden tot gevolgen die onevenredig zijn in verhouding tot de met deze beleidsregels te dienen doelen, aldus verweerder.

Eiser meent dat hij wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier en heeft daartoe - kort samengevat - het volgende, onder verwijzing naar hetgeen eerder naar voren is gebracht, aangevoerd.

De kern van de zaak draait om het beroep dat eiser heeft gedaan op artikel 3:52 van het Vb 2000 en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Eiser meent dat er sprake is van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan hij in aanmerking dient te komen voor voortgezet verblijf in Nederland.

Daarbij dient met name in aanmerking te worden genomen de leeftijd van eiser toen hij Angola heeft verlaten en in Nederland is gearriveerd en de periode welke hij vervolgens in Nederland heeft verbleven. Eiser is opgegroeid in de Nederlandse cultuur welke sterk afwijkt van die van Angola. Hier is hij sociale, emotionele en professionele banden aangegaan. Het betreft de wezenlijke aspecten van zijn privé-leven alhier. Gelet daarop heeft eiser in Angola geen toekomst. De vraag is of, gelet op alle omstandigheden, in alle redelijkheid van eiser kan worden verwacht terug te keren naar zijn land van herkomst. Terugkeer naar Angola betekent een inbreuk op zijn privé-leven. Eiser is van mening dat aan zijn belang meer gewicht toekomt dan aan het algemeen (economische) belang. Eiser begrijpt niet hoe zijn aanwezigheid in Nederland slecht zal zijn voor het economisch welzijn van Nederland. Gelet op de naderende vergrijzing in Nederland en het afnemende volume van de beroepsbevolking in de nabije toekomst lijkt het economisch welzijn van Nederland juist gebaat bij de aanwezigheid van eiser als gemotiveerde jongeman die wil werken. Het oordeel van verweerder dat hetgeen is aangevoerd onvoldoende zwaarwegend is om tot

de conclusie te komen dat sprake is van bijzondere individuele omstandigheden in de zin van artikel 3:52 van het Vb 2000 is ondeugdelijk gemotiveerd. Het standpunt van verweerder met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en artikel 4:84 van de Awb is eveneens ondeugdelijk gemotiveerd.

De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

De gemachtigde van eiser heeft ter zitting te kennen gegeven dat de vraag naar adequate opvang in Angola thans niet meer aan de orde is.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verlenen. Ingevolge het tweede lid van dit artikel, voor zover thans van belang, wordt een dergelijke verblijfsvergunning verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 3.52 van het Vb 2000 - voor zover thans van belang - kan in andere gevallen dan genoemd in artikel 3.51 de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 heeft gehad en van wie naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet kan worden gevergd dat hij Nederland verlaat.

In artikel 3.81 van het Vb 2000 is - voor zover thans van belang - bepaald, dat een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, wordt beoordeeld als een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de zijdens eiser aangevoerde omstandigheden ontoereikend zijn voor de conclusie, dat van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet kan worden gevergd Nederland te verlaten. Eiser kan derhalve geen aanspraken ontlenen aan artikel 3.52 van het Vb 2000. In dat verband heeft verweerder erop gewezen dat niet aannemelijk is geworden dat eiser zodanig is geïntegreerd in de Nederlandse samenleving en de Angolese samenleving zozeer is ontwend dat zijn terugkeer naar Angola in redelijkheid niet kan worden verlangd. Voorts kan eiser gelet op zijn meerderjarigheid in staat worden geacht zichzelf in het land van herkomst te kunnen handhaven. Het feit dat eiser sinds zijn dertiende levensjaar in Nederland verblijft, leidt niet tot de conclusie dat sprake is van bijzondere individuele omstandigheden aangezien eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het amv-beleid is verleend, welke vergunning van tijdelijke aard is en tevens dat na verlening daarvan een amv in beginsel dient terug te keren naar het land van herkomst, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder erop gewezen dat de omstandigheden dat eiser de taal machtig is, hier te lande scholing heeft gevolgd, mogelijk ingeburgerd is en dat de omstandigheid dat de situatie voor eiser in het land van herkomst minder gunstig is dan in Nederland eveneens ontoereikend zijn voor de conclusie dat sprake is van bijzondere individuele omstandigheden.

Ingevolge artikel 8 van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven; geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht is toegestaan dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet in geding is dat sprake is van privéleven van eiser. Evenmin is in geding dat sprake is van inmenging in het recht op eerbiediging van vorenbedoeld privéleven.

Al aangenomen dat de onderhavige inmenging in het privéleven bij de wet is voorzien en een legitiem doel dient, rijst de vraag of het bestreden besluit blijk geeft van de volgens het Hof vereiste redelijke afweging van de wederzijdse belangen. Bij de beantwoording van deze vraag kan en moet (tevens) de (sub)vraag worden opgeworpen in hoeverre het, in het belang van de door verweerder ingeroepen rechtvaardigingsgrond, gelet op artikel 8, tweede lid, van het EVRM, in een democratische samenleving noodzakelijk is om de inmenging in het privéleven toe te staan en eiser verblijf hier te lande te ontszeggen. Dit vereiste dat de inmenging "necessary in a democratic society" dient te zijn, heeft het Hof in zijn rechtspraak aldus gepreciseerd, dat de inmenging "justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued" dient te zijn (zie onder meer de uitspraak van het Hof van 11 juli 2002 in de zaak Amrollahi tegen Denemarken, r.o. 33 (JV 2002/289)).

Voorop staat dat de Staat bij de te maken belangenafweging op zichzelf een zekere beoordelingsruimte ("margin of appreciation") toekomt.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat, mede gelet op hetgeen in dat verband in bezwaar is aangevoerd, verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het algemeen belang, te weten het economisch welzijn van Nederland, meer gewicht toekomt dan het belang van eiser. Bij die belangenafweging heeft verweerder betrokken dat eiser op dertienjarige leeftijd naar Nederland is gekomen en hier sociale en emotionele banden is aangegaan.

Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 4:84 van de Awb wordt overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig de beleidsregels in dit geval zal leiden tot gevolgen die onevenredig zijn in verhouding tot de met deze beleidsregels te dienen doelen.

Gelet op het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard. Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

Reg.nrs: AWB 06/40571 BEPTDN en AWB 06/40570 BEPTDN

pagina 5 van 5

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

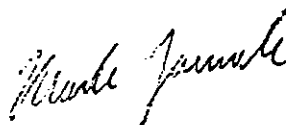
- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.H. Jannink als griffier en in het openbaar uitgesproken op **27 MAART 2007**
door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. M. Jannink

w.g. E. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: **28 MAART 2007**

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 8:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

mr. A.H. Odekerken-Holtkamp
 mr. L.J.H. Hoven-Kohl
 mr. S. Selbach

advocaten en procureurs

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 APR 2007 ✓	
ZAAKNR.	V2 2906
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Postbus 20019
 2500 ES -s-Gravenhage

tevens per fax: 070-3651380

1443-A

BEROEPSCHRIFT

Edelgrootachtbaar College,

wonende te te dezer zaak woonplaats
 kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mw. mr. S. Selbach aan het
 Tongerseplein 9, te 6214 BH Maastricht, die door appellant te dezer zaak
 bepaaldelijk gevolmachtigd is onderhavig beroepschrift in te dienen en als zodanig
 voor hem zal optreden, geeft te kennen:

Appellant tekent bij deze hoger beroep aan tegen de uitspraak van de
 voorzieningenrechter te Maastricht d.d. 27 maart 2007 onder Awb nummer 06/40571
 BEPTDN en AWB 06/40570 BEPTDN, tussen appellant als eiser en de
 Staatssecretaris van Justitie als verweerder.

Als bijlage 1 wordt de bestreden uitspraak hierbij in het geding gebracht. Als bijlage 2
 wordt de toevoegingsaanvraag meegestuurd.

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de voorzieningenrechter
 Maastricht, waarin het beroep d.d. 21 augustus 2006 ongegrond wordt verklaard en
 het verzoek tot het treffen van voorlopige voorzieningen van dezelfde datum wordt
 afgewezen.

GRIEF 1

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter:

*"dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de
 zijdens eiser aangevoerde omstandigheden ontoereikend zijn voor de conclusie, dat
 van eiser wegens bijzondere individuele omstandigheden niet kan worden gevraagd*

"Waldeck Bastion"

Tongerseplein 9
 6214 BH Maastricht

Tel. (043) 321 68 80
 Fax (043) 325 20 99

Nederland te verlaten. Eiser kan derhalve geen aanspraak ontlenen aan art 3.52 van het Vb 2000."

TOELICHTING:

Appellant is van mening dat er een aantal factoren in zijn situatie zijn die als bijzondere individuele omstandigheden aangemerkt dienen te worden. De situatie van appellant is niet zo dat hij kan terugkeren naar Angola alwaar hij nog familie danwel vrienden heeft, waardoor hij zijn leven daar weer kan oppakken en wederom in het land van herkomst een private-life kan opbouwen. Appellant heeft in het land van herkomst helemaal niemand meer en kan zich, gezien zijn ontwikkeling vanaf dertienjarige leeftijd in Nederland, niet meer zelfstandig ontwikkelen in Angola. Dit kan niet van hem gevergd worden.

Appellant heeft zich in Nederland ontwikkeld, niet alleen gedurende zijn rechtmatige verblijf gedurende zijn AMA-status, maar ook vanaf de datum dat hij onderhavige aanvraag heeft gedaan. Al deze tijd is appellant rechtmatig in Nederland verbleven en heeft hij zich ontplooid en ontwikkeld zoals de Nederlandse overheid verwacht van in ons land verblijvende vreemdelingen.

Deze tijdsduur is voor een jongere vormend en heeft voor appellant dusdanig worteling in de nederlandse samenleving gecreeerd, dat een inbreuk hierop onevenredig zwaar zou zijn.

Onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de omstandigheden van appellant als ontoereikend worden aangemerkt om als bijzondere individuele omstandigheden te worden gekwalificeerd. Er wordt slechts tegengeworpen dat appellant gezien zijn meerderjarigheid in staat kan worden geacht zichzelf in het land van herkomst te kunnen handhaven.

Gezien de door appellant aangevoerde omstandigheden dient dit standpunt uitvoeriger gemotiveerd te worden, hetgeen niet is gebeurd. Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter dit standpunt van verweerder als voldoende beoordeeld.

GRIEF 2

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter:

"dat, mede gelet op hetgeen in dat verband in bezwaar is aangevoerd, verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het algemeen belang, te weten het economisch welzijn van Nederland, meer gewicht toekomt dan het belang van eiser. Bij die belangenafweging heeft verweerder betrokken dat eiser op dertienjarige leeftijd naar Nederland is gekomen en hier sociale en emotionele banden is aangegaan."

TOELICHTING:

Appellant heeft een uitdrukkelijk beroep gedaan op art. 3.52 van het Vb 2000 en meer in het bijzonder op art. 8 EVRM.

Niet in het geding is dat er sprake is van privéleven van appellant en evenmin is in geding dat er sprake is van inmenging in het recht op eerbiediging van vorenbedoeld privéleven.

Getoetst dient derhalve te worden of de inmenging in het private-life van appellant in casu is "justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued".

Appellant is van mening dat de voorzieningenrechter en hiermee verweerder, miskent dat een redelijke afweging van de wederzijdse belangen in dit geval zwaarder dient te wegen voor verweerder.

Op geen enkele wijze wordt, in tegenstelling tot de duidelijk en concreet gemaakte belangen van appellant, aangegeven wat de concrete belangen van verweerder zijn.

Het kan niet voldoende zijn dat verweerder alleen *schermt* met het terzake beleid en niet uitvoeriger motiveert waarom in onderhavig geval verweerders belang zwaarder weegt dan dat van appellant, terwijl verweerder terzake wel een beoordelingsruimte heeft om hiervan af te wijken.

Verweerder stelt dan wel dat bij de beslissing is betrokken dat appellant op dertienjarige leeftijd naar Nederland is gekomen en hier sociale en emotionele banden is aangegaan, maar dit blijkt onvoldoende uit de motivering in de bestreden beschikking. De voorzieningenrechter oordeelt hiermee ten onrechte dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het algemeen belang, te weten het economisch welzijn van Nederland, meer gewicht toekomt dan het belang van eiser.

Appellant is een lichamelijk gezonde jongen, die met geschikte scholing etc. beschikbaar is voor de arbeidsmarkt. Slechts vanwege de verblijfsrechtelijke positie waarin hij thans terecht is gekomen, is hij niet in staat geweest zich verder te ontplooien.

Er ligt echter verder niets aan in de weg dat appellant een baan vindt en kan deelnemen aan het economische en maatschappelijke leven in de Nederlandse maatschappij.

Verweerder geeft terzake geen concreet argument met betrekking tot dit economische aspect en de belangenafweging hierin.

GRIEF 3

Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter:

"dat ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 4:84 Awb wordt overwogen dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig de beleidsregels in dit geval zal leiden tot gevolgen die onevenredig zijn in verhouding tot de met deze beleidsregels te dienen doelen".

TOELICHTING:

Op dat punt heeft appellant een beroep gedaan op de discretionaire bevoegdheid van verweerder om in dit individuele geval af te wijken van de beleidsregel. Aangevoerd en gesteld is door appellant dat er sprake is van bijzondere individuele omstandigheden.

Echter, op geen enkele wijze wordt door verweerder, en in deze ook niet door de voorzieningenrechter, inhoudelijk gemotiveerd, waarom op grond van de individuele omstandigheden van appellant toch geen sprake is van onevenredige gevolgen voor appellant in verhouding met de hanteren beleidsregels. Er wordt niet gemotiveerd waarom verweerder geen gebruik zou kunnen maken van de discretionaire bevoegdheid en ook de voorzieningenrechter laat het na deze grond inhoudelijk te beoordelen en te motiveren waarom de voorzieningenrechter tot deze conclusie komt.

CONCLUSIE:

Op grond van het voorafgaande concludeert appellant:

- Tot gegrondverklaring van zijn hoger beroep tegen de bestreden uitspraak van de voorzieningenrechter d.d. 27 maart 2007 onder AWB nummers 06/40571 en 06/40570 BEPTDN;
- Tpot vernietiging van de bestreden uitspraak van de voorzieningenrechter te Maastricht d.d. 27 maart 2007 onder AWB nummers 06/40571 en 06/40570 BEPTDN, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedures.

Maastricht, 24 april 2007

Advocaat-Gemachtigde

S. Selbach